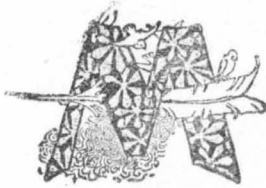

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΝΤΕ ΡΙΣΕΛΙΕ

ΚΙ'

ΙΛΗΣΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο για την περίφημη είνουομένη του βασιλέως της Γαλλίας Λουδοβίκου 15ου, μαρκησία Πομπαδούρ, και για τα ελαττώματά της. Αυτό όμως που την έκανε αφορμή περισσότερο απ' όλα τ' άλλα, ήταν ή κουβέντες της. Μόλις μιλούσε, καταλάβαινε κανείς ότι την ταπεινότητα της

καταγωγής της, έλοι δέ οι αήλικοι τὸ ελχαν για διασκέδασι να επαυλαμιβάνουν μεταξύ τους ειρωνικά τὸ ἀνόητα λόγια της.

Η επιθυμία της να γίνη πάμπλουτη, ήταν τόσο, ὥστε ἀνάγκασε τὸν βασιλέα ν' ἀπομακρύνῃ τὸν πρωθυπουργὸ Ὀβρύ, ὁ ὁποῖος δὲν τὴν ἄφανε ν' ἀδείαση τὰ δημόσια ταμεία και νὰ βάλῃ στὴ θέσι του ἑνα δικὸ της είνουοίμενο, τὸν Μασό, πὸν τὸν ἔκανε, ὅτι ἤθελε.

Ἐξῆ μῆνες μετὰ τὴν εἰσοδὸ της ὡς βασιλικῆς είνουομένης στὴν Αὐλὴ τῶν Βερσαλλίων, ἡ Πομπαδούρ εἶχε ἐπιχορηγήσει 180.000 λιβρών. Στὸ 1746, ὁ βασιλεὺς τῆς χάρισε 750.000 λίβρες γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὸν πύργο τοῦ Κρεσὺ μ' ὅλη τὴν περιοχὴ του. Τὴν πρωτοχρονιά πάλι τοῦ 1747, τῆς χάρισε ἑνα κοινὸ ἵππερα διαμάντια, στὸ βάθος τοῦ ὁποῖου ἴππηχε ἑνα γραμμάτιο 150.000 λιβρών, πληρωτέων στὸν κομιστὴ. Ἐπίσης, τὸ 1749, ὁ Λουδοβίκος τῆς ἔκανε δῶρο ἑνα μέγαρο στὸ Φοντανειμπλώ, ἑναν πύργο στὸ Ἄναι και 400.000 λίβρες γιὰ νὰ ἐξοραίσῃ τὸν πύργο τοῦ Κρεσὺ. Κατὰ τὰ ἐπόμενα ἔτη, τὰ δῶρα τοῦ βασιλέως πολλαπλασιάστηκαν κα' ἔτσι ἡ περιουσία τῆς Πομπαδούρ ἔγινε, μέσα σὲ λίγα χρόνια, τεραστία.

Συγκέντρωσε γύρω της ὄλους τοὺς μεγαλειτέρους καλλιτέχνας τῆς ἐποχῆς γιὰ νὰ διακοσμῆσῃ τ' ἀνάκτορα της και ν' ἀποκτήσῃ ἔτσι τὴ φήμη πὸς προστάτεψε τὴν καλλιτεχνία, πρῶγμα πὸν τὸ ἐπιθυμοῖσε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο. Μὰ ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ὄλες αὐτὲς τῆς ἐργασίες τῆς πλήρωνε σὲ πολὺ χαμηλές, σχεδὸν ἔξουτελιτικές τιμές.

Τὰ ἑπιπλά της ἦσαν τὰ ὀραϊότερα της Εὐρώπης και ἡ λαμπρότης τῶν μεγάρων της ἀράνταστη.

Ὁ Ρισελιὲ στὴν ἀρχὴ φερνόταν με περηφάνεια κα' εὐγένεια σ' αὐτὴ τὴ γυναίκα, ἡ ὁποία εἶχε ἀποκτήσει τὴν εὖνοια τοῦ βασιλέως, χωρὶς τὴ μεσολάβησι του.

Ἐξ ἄλλου, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, δὲν τὸν ἀπασχολοῦσε και πολὺ ἡ αἰλικὴ ζωὴ, γιὰτὶ προσπαθοῖσε ν' ἀποκτήσῃ καινούργιες πολεμικῆς δόξες.

Προετοίμαζε μὰ νέα ἐκστρατεία κατὰ τῆς Ἀγγλίας, μὰ ὅταν βρέθηκε με τὰ στρατεύματά του στὴ Βουλώνη, ἀπ' ὁπου λογάρισε νὰ διαπλεύσῃ χρονὰ τὴ Μάγχη και ν' ἀποβιβαστὴ στὸ ἀγγλικὸ ἔδαφος, εἶδε πὸς ἔλειπε ἀπ' τὸ στρατὸν τ' ἀπαραίτητα τρόφιμα και πολεμοφόδια.

Ἐστειλε ἀμέσως ἀλλεπαλλήλους ἀποσταλμένους στῆς Βερσαλλίες, ἱκετεύοντας τὸν βασιλέα και τὴν κυβερνήσι γιὰ τὸν ἀνεφοδιασμὸ του, μὰ ἐκεῖ, ἀντὶ νὰ σπεύσουν νὰ τοῦ στείλουν, ὅτι ζητοῦσε, σκάρωναν σατυρικά τραγουδάκια εἰς βάρος του, σατυρίζοντάς τον γιὰ τὴν ἐκστρατεία του.

Ὁ Ρισελιὲ μὰς βάλθηκε τὴ Μάγχη νὰ περάσῃ, νὰ κἀνῃ ἑνα κατόρθωμα τρανὸ και φροερό, Μὰ στὴ Βουλώνη εἰζώσε κα' ἐκεῖ ὁ φτωχὸς θὰ σκάσῃ γιὰτὶ ἐννοίωσε πὸς ἔκανε μὰ τρῦπα στὸ νερό!...

Δὰ-λὰ-λὰ-γὸ- λὰ-λὰ-λὰ-γὸ!...

Μὴ τρῦπα στὸ νερό!...

Τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1746, κουρασμένος πειὰ νὰ περικιῆν τὰ πολεμοφόδια και τὰ τρόφιμα στὴ Βουλώνη, ὁ Ρισελιὲ δῆλωσε ἀσθένεια και ξαναγύρισε στὸ Παρίσι. Μολοντὶ δὲ δὲν ἔφτανε καθόλου γιὰ τὴν ἀπουχία τῆς ἐκστρατείας του, τὰ σατυρικά τραγουδάκια εἰς βάρος του πολλαπλασιάστηκαν. Ἦθελε νὰ ταξειδέψῃ και νὰ πάῃ στὴν Ἀγγλία, δάφνες ἄρθρονες νὰ δρέψῃ, τρῦπαια και μεγαλεία. Μὰ, ἀλλοίμονο, δὲν ἔξερε

τὸν ἄερα πὸν φροαίει σι' ἄγνωστα ἐκείνα μέρη. Κι' ἔτσι ὄπως εἶχε πᾶσι, πᾶσι μὲς ξαναγυρνᾶ με τὰ χέρια ἀδειανά!...

Μετὰ τὴν ἐπιστροφή του στὸ Παρίσι, τόσο αὐτὸς, ὅσο και ἡ Πομπαδούρ, ἔδειξαν ἐπιφυλακτικὴ ἄσπαι σὲ ἑνα ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, γιὰτὶ ἔβλεπαν κα' οἱ δύο πὸς ἦσαν ἰσχυροὶ στὸ βασιλέα και δὲν ἤξεραν πὸς θὰ ἐπικρατοῦσε ἀν ἀρχίζαν νὰ πολεμοῦνται. Ἐτοῖ ὁ Ρισελιὲ, ἐπειδὴ ἡ Πομπαδούρ μονάχα στῆς δικῆς του ἰδιοθέσις δὲν ἐπενέβαινε, ἐπέτυχε ἀπὸ τὸν βασιλέα νὰ τὸν στείλῃ στὴ βόρειο Ἰταλία, ὁπου γινόταν ὁ πόλεμος τῆς διαδοχῆς τῆς Αὐστρίας, ἀντὶ τοῦ στρατάρχου ντὲ Μπουφλέρ.

Στὸν πόλεμο αὐτὸ, ὁ Ρισελιὲ ἔκανε πραγματικὰ θαύματα. Τὰ κατορθώματα πὸν ἐπετέλεσε τότε θὰ μπορούσαν νὰ

τὸν ἐξισώσουν πρὸς τοὺς μεγαλειτέρους στρατηγούς τῆς ἱστορίας, τὴ δόξα τῶν ὁποίων τόσο φιλοδοξοῖσε. Ἀπελευθέρωσε τὴ Γένοια ἀπ' τοὺς Αὐστριακοὺς, τὸν ἔξετόπισε ἀπ' ὄλες τῆς θέσεις τους και κατέκτησε ὄλη τὴ χώρα.

Ἦταν πειὰ πενήντα δυὸ χρόνον. Τότε ὁ βασιλεὺς, ἀνταμιβόντάς τον γιὰ τῆς πραγματικὰ πολυτίμης ὑπηρεσίες του πρὸς τὴ Γαλλία, τὸν προβίβασε στὸν ἀνώτατο στρατιωτικὸ βαθμὸ, ὀνομαζόντάς τον στρατάρχη τῆς Βενετίας.

Συγχρόνως, ἡ Δημοκρατία τῆς Γένοιας, τὴν ὁποία εἶχε ἀπελευθέρωσε ἀπ' τὸ ζυγὸ τῶν Αὐστριακῶν, τοῦ ἀπένεψε ὄλες τῆς πὸν λαμπρῆς τιμῆς. Τὸν ὀνόμασε αὐτὸν και ὄλους τοὺς ἀπογόνους του Γενουοῖσις εὐγενεῖς, τὸν ἐνέγραψε με ὄλους του τοὺς τίτλους στὴ Χρυσὴ Βίβλο και τοῦ ἔστησε πελώριο ἀνδριάντα ἀπὸ μάρμαρο, ὁφειλόμενο στὴ σμῆλη τοῦ μεγάλου γλύπτου Σκαφίρι, μέσα στὸ ἀνάκτορο τοῦ Κυβερνεῖου.

Μὰ ὁ ἐπιτόλιος και ἐλαφρὸς χαρακτὴρ τοῦ Ρισελιὲ δὲν ἄλλαξε και τὴ στιγμή πὸν τοῦ γινότουσαν τιμῆς μεγάλου ἀνδρὸς και ἥρωος, αὐτὸς συνέχισε τῆς ἔρωτικῆς του περιπέτειας και τὰ σκάνδαλά της.

Στὴ Γένοια εἶχε συναντήσει, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, μὴ ὀραία και μελαγχρονὴ ἀριστοκρατίδα, τὴν Πελινέττα Μπρινιολέ, ἀδελφὴ τοῦ δόγη τῆς Βενετίας. Ὁ ἐνδοξος στρατάρχης μὰς, μὴλις τὴν εἶδε, ἄρχισε τὴν ἔρωτικὴ του ἐπίθεσι με τὸν πὸν τοῖ μνηρὸ τρόπο τοῦ κόσμου.

Μὰ ἐκείνη τοῦ φέρθηκε ψυχρὰ και ὁ Ρισελιὲ ἔκοψε λίγο τὴ φόρα του. Συγχρόνως δὲ ἔμαθε, ὅτι ἡ Πελινέττα ἦταν πολὺ θερηκόληπτη και δὲν ἔπερε νὰ ἐλπίσει τίποτε ἀπ' αὐτὴ.

Ἐτοίμαζόταν λοιπὸν νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ, ὅταν ξαφνικὰ κα' ἀνέλιπται, ἔλαβε ἑνα γράμμα της, διὰ τοῦ ὁποῖου τοῦ ἔδινε τὴ νύχτα ραντεβού στὸ σπίτι της.

Ὁ Ρισελιὲ, τρελλὸς ἀπ' τὴ χαρὰ του, βρισκόταν ἐκεῖ τὴν ὀρισμένη ὀρα. Ἐκείνη τὸν δέχτηκε μὴ στὸ σκοτάδι κα' ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ τὴν ἐσαγγε στὴν ἀγκαλιὰ του, μεθυσμένος ἀπὸ ἔρωτα.

Πέρασε ἔτσι ὀλόκληρη τὴ νύχτα μαζί της.

Κατὰ τὰ χαράματα, θέλησε νὰ φύγῃ, γιὰ νὰ μὴν τὸν δοῦν οἱ ἴππερες. Ὅταν ὄμως ἀναψε φῶς γιὰ νὰ ντυθῇ, εἶδε στὸ κρεβάτι διπλά του, ἀντὶ τῆς ὀραίας Πελινέττας, μὴ γρηὰ ἔξηγντάρα, φτιασιδωμένη και ἔλεικνῆ. Φαντάζεσθε τὴ φρίκη του!

Τὶ εἶχε συμβεῖ; Ἀπλοῦστατα, ἡ Πελινέττα, θέλοντας νὰ τὸν τιμωρήσῃ γιὰ τῆς ἀναδείες τους ἐπιθέσεις, εἶχε ἀντικαταστήσει τὸν ἑαυτὸ της με τὴ γρηὰ, πρῶγμα πὸν ὁ Ρισελιὲ δὲν τὸ ἀντελήφθη μέσα στὸ σκοτάδι.

Ἐργυε λοιπὸν ματαιωμένος κα' ἀπὸ τότε, ὄσῶς συναντοῦσε τὴν Πελινέττα στῆς ἐπίσημες γιορτές, οὔτε γόριζε νὰ τὴν κυττάξῃ.

Ὅτισσο, λίγο πρὶν ἀπ' τὴν ἀναχώρησι του ἀπ' τὴ Γένοια, ἔλαβε μὴ ἐπιστολή της —εἰλικρινὴ αὐτὴ τὴ φροὰ— στὴν ὁποία τοῦ ὀμολογοῦσε τὸν ἔρωτά της και τὸν ἱκέτευε νὰ τὴν πάρῃ μαζί του, γιὰτὶ δὲν ἰμποροῦσε νὰ ζῆσῃ χωρὶς αὐτὸν.

Μὰ ὁ Ρισελιὲ, μνησικακῶντας πάντα ἐναντίον της, γιὰ τὴν ἀσχημὴ φροα πὸν τὸν εἶχε σκαρῶσει, οὔτε τῆς ἀπάντησε κἀν...

Κατὰ τὴν ἐπιστροφή του στὸ Παρίσι, ὁ Ρισελιὲ, βασιζόμενος στὴ δόξα του, λογάρισε νὰ ἐπιβάλλῃ στὸ βασιλέα μὴ είνουομένη ἀνταξία του και νὰ γίνῃ ἐπὶ τέλους πρωθυπουργός.

Στῆς 2 Ἰανουαρίου 1749, ὁ Λουδοβίκος τὸν δέχτηκε με τῆς μεγαλειτέρας ἐκδηλώσεις ἀγάπης. Τὸν κράτησε ὀλόκληρο τὸ ἀπόγευμα και τὸ βράδυ κοντὰ του, στυπᾶσαν μαζί και, μετὰ τὸ στυπέ, κλείστηκε μαζί του στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο του, ὁπου ἔμειναν συζητῶντας και κουβεντιάζοντας ὡς τῆς δύο τὸ πρωῖ.

Ὅλοι ἦσαν θαμπωμένοι ἀπὸ τὴν εὖνοια, με τὴν ὁποία τὸν περιέβαλε ὁ βασιλεὺς, και ὁ μαρκησιος ντ' Ἀρζανσὸν ἔγραφε σχετικῶς:

Ἄσφαλῶς ὁ στρατάρχης ντὲ Ρισελιὲ θὰ γίνῃ γιὰ τὸν Λουδοβίκο 15ο, ὅτι ἦταν ὁ καρδινάλιος Ρισελιὲ γιὰ τὸν Λουδοβίκο 14ο. Με τὴ διαφορά μόνο ὅτι ὁ καρδινάλιος δὲν εἶχε τὸ θάρρος τοῦ ἀνεπιῖοῦ του.

Ἐτοίμος πειὰ γιὰ τὰ πάντα, ὁ Ρισελιὲ ἄρχισε τὴν ἐπίθεσι του κατὰ τῆς Πομπαδούρ. Τάχθηκε με τὸ μέρος τῶν ἐχθρῶν της και ἄρχισε νὰ χτυπᾶ τὸς είνουοίμενους της.

Ἦ Πομπαδούρ ἔκανε, ὅτι ἰμποροῦσε γιὰ νὰ ὑπερασπιστῇ τὸν ἑαυτὸ της και προσπαθοῦσε νὰ ρίξῃ τὸν Ρισελιὲ στὴ δυσμένεια τοῦ βασιλέως.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἦ συνέχεια.

